

[Niels Frederiksen.]

paa de politiske Debatter. For saa vidt kunde jeg frafalde Ordet, men der er en enkelt Bemærkning, som det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte, der giver mig Anledning til nogle faa Udtalelser.

Det ærede Medlem har Gang paa Gang fremført, at den Valutalov, vi har faaet gennemført, kunde Regeringen have faaet uden Valg. Jeg minder det ærede Medlem om følgende indenfor Valutaudvalget: Forud for Valgets Afholdelse spurgte jeg personlig Oppositionspartiernes Ordførere og Medlemmer af Udvalget, om de vilde fastholde, at Valutalovens Bestemmelse blev følgende: at det blev Flertallet i Udvalget, der skulde bestemme, hvorvidt en Handling efter Lovens Beføjelse kunde gennemføres, om man vilde fastholde denne Binding af den ansvarlige Handelsminister, som deres Ændringsforslag gik ud paa. Jeg fik Gang paa Gang det bestemte Svar, at det vilde Oppositionspartierne ikke fravige, og da maatte den højtærede Handelsminister svare, at saa var al Forhandling umulig. Den Valutalov, der er vedtaget, viser, at det før Valget stillede Krav er frafaldet, og derfor har det ærede Medlem Hr. Krag i alt Fald skjult godt forud for Valget, at denne Forhandlingsvillighed var til Stede, der har givet det Resultat, der nu foreligger.

Men dernæst kom det ærede Medlem med en Bemærkning om, at Regeringspartierne havde erklæret Talestrejke og sad som Stenstøtter og hørte til. Da jeg hørte det ærede Medlem holde sin sidste lange Tale, havde jeg det Indtryk, at det var et stort Held, at en anden havde nægtet at være Ordfører, for at det ærede Medlem kunde komme til at udfolde sin Viden her fra denne Talerstol. Den lange Tale, det ærede Medlem holdt, indeholdt ikke noget nyt politisk, og jeg kunde ikke faa andet Indtryk deraf end, at naar man taler saa meget og saa længe, som det ærede Medlem gør, udsætter man sig tidt for Citering af Udtalelser, man tidligere har brugt. Det har vi jo ogsaa hørt her i Aften, og sligt kan jo virke ubehageligt i den Situation, man nu staar i.

Det forekommer mig, at som Forholdene ligger i Øjeblikket, var det politiske i det ærede Medlems Ordførertale meget sparsomt, og de Realiteter, som den lange Tale indeholdt, giver mig ikke Anledning til anden Bemærkning end den, at naar det ærede Medlem Gang paa Gang drager et Spørgsmaal som „Isvirki“s Forhold og de islandske Sild og de polske Kul frem til

Drøftelse, efter at dette Spørgsmaal har været behandlet Gang paa Gang i Valutaudvalget. (Krag: Aldrig). Jo, Spørgsmaalet er besvaret af Handelsministeren og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, og det maa bero paa en overordentlig Mangel paa Fatteevne, naar det ærede Medlem ikke har kunnet forstaa, hvad denne Begivenhed angik. Naar det ærede Medlem saa omstændeligt drog det Spørgsmaal frem og var saa spørgelysten, mindede det om, at man var ude og prøve paa, om man ikke kunde pilke en politisk Torsk paa det Spørgsmaal. Nogen Realitet var der ikke i Sildene.

Axel Dam: Radioavisen gjorde mig forleden den Ære at referere et Udfald imod mig af den højtærede Statsminister i Anledning af noget, jeg havde sagt, eller rettere noget, jeg ikke havde sagt under Finanslovdebatten. Jeg vilde have sparet Forsamlingen for et Gensvar derpaa, hvis det ikke var sendt ud i Radioen; men nu ønsker jeg, at min Berigtigelse ad samme Vej kan komme til Lytterne.

Jeg har ikke udtalt nogen som helst Beklagelse af mit Partis Skæbne under det stedfundne Valg; jeg har saa sandelig ikke nogen Grund dertil. Det var overhovedet ikke den gældende Valglov, jeg vilde vende mig imod; at den har sine Fejl, er vi alle sammen enige om, og jeg er fuldstændig enig med den højtærede Statsminister i, at den trænger til nogen Forbedring. For øvrigt har den mistet en af sine Skavanker. Jeg har tidligere fremstillet det som en Slags Monopol for de siddende Rigsdagsmænd, at de kunde optræde som Parti, hvad Øjeblik de vilde, medens der ellers skulde 10 000 Vælgere til. Dette Forhold har nu gennem Udviklingen faaet en vis Berettigelse, idet der nu virkelig skal 10 000 Vælgere til et Mandat. Det behøvede der ikke den Gang, denne Begrænsning blev sat.

Nej, det, jeg vendte mig imod, var noget helt andet, det var en Udtalelse af en socialdemokratisk Landstingsmand, en Udtalelse, som fremkom netop i Anledning af, at de to Kommuniste var valgt ind i Rigsdagen. Han sagde: Nu maa vi have en ny Valglov, som udelukker disse smaa Partier fra at komme ind! og Motiveringen var vistnok den, at han ønskede det, man kalder et regeringsdygtigt Parti. Noget saadant har vi ikke Spor Interesse i, vi ønsker slet ikke at regeres eller at have noget regeringsdygtigt Parti, vi ønsker en folkevalgt lovgivende Forsamling, som er et saa tro Spejlbillede som muligt af de blandt Vælgerne herskende Anskuelser. Naar den skal ved-